

CHƯƠNG TÁM

LỘ VÀO HANG HÙM

Bộ Cảnh sát nằm cạnh bên bờ sông. Tòa nhà đồ sộ xây vào thế kỷ 17, lối kiến trúc cổ kính xưa, nhưng không kém huy hoàng của thời văn minh tuyệt đỉnh. Dọc theo bờ sông là hành lang của tòa nhà chạy dài, trang bị bởi những lính canh phòng, súng vác trên vai...

Cảnh trí uy nghiêm và nghệt thờ! May mà MaiAnh đi bên cạnh Nam tước SơCơ, hiện thân của thể lực, giúp MaiAnh hết phần sợ hãi.

Người đàn ông bên cạnh nàng như một cây cổ thụ, mà nàng như cánh chim bé nhỏ núp dưới cây to, nhờ tàn lá xum xuê nên chim không sợ gì mưa bão!

Tòa nhà nhiều tầng, nhiều phòng... Họ đi một lúc mới vào phòng chờ đợi. Một người lính bước tới nói riêng với nàng:

- Quan Bộ trưởng cho mời riêng cô MaiAnh MaLộ (họ của HắcNgư) mà thôi.

Nghe người lính bảo thế, Nam tước SơCơ bưng mặt giận hỏi:

- Người nói sao?

Người lính cung kính đáp:

- Thưa, Ngài Bộ trưởng dặn chỉ cho cô MaiAnh MaLộ vào trong gặp Ngài mà thôi.

Nam tước SơCơ giận phùng phùng. Ông vùng đứng dậy lôi MaiAnh đến cửa phòng bên cạnh vừa nói:

- Để xem, ta có vào được không?

Tiếng ông vừa dứt thì chân ông đã đạp tung cánh cửa. Cửa bật ra... Bộ trưởng PhuXê nhìn ông với nét mặt thản nhiên. Có lẽ ông ta đã dự trù phản ứng của Nam tước, nên ông rất bình tĩnh. Trong khi đó Nam tước gất giọng hỏi:

- Vì lý do gì ông không muốn gặp tôi? Ông giải thích cho tôi nghe được chứ?

PhuXê vẫn ngồi yên trước bàn giấy. Trên bàn và quanh phòng đầy giấy tờ, hồ sơ... chất ăm ắp trên các kệ. Phòng quá nhỏ, đồ đạc quá nhiều. Quả thật không xứng là bàn giấy của một Bộ trưởng!

Bị chất vắn nhưng PhuXê không nao núng, giả vờ mỉm cười hỏi:

- Có việc gì không vừa ý mà Ngài Nam tước trông khó chịu như đi biển gặp sóng vậy?

- Tôi chỉ khó chịu khi người ta bất lịch sự với tôi. Lý do gì tôi không được vào phòng ông?

- Tôi có bao giờ cấm Ngài đâu? Tôi hẹn cô MaLộ giờ này, ở đây, nên tôi cho lệnh chỉ cho cô ấy vào thôi. Chẳng lẽ Ngài làm bốn phận giữ trẻ em sao?

- Tôi không làm bốn phận chi cả ! Nhưng việc gì tôi đã nhúng tay vào là lo đến cuối. Tôi cần biết ông định sao về cô ấy thì mới yên tâm ra về được.

Nam tước SơCơ nói một hơi, rồi không đợi mời ngồi, ông bước tới ngồi chễm chệ trên ghế bành trước mặt bàn giấy Bộ trưởng Cảnh sát. PhuXê đành bó tay trước thái độ của vị Nam tước. Ông gượng gạo nói :

- Ngài nghĩ tôi thế nào? Chẳng lẽ tôi để cô ấy vào tù lần nữa sao? Mong Ngài tin nhiệm tôi một chút.

Nam tước SơCơ không nói gì, song ánh mắt đầy nghi ngờ. PhuXê lấy thuốc mời Nam tước SơCơ hút và nói bằng một giọng hết sức êm dịu:

- Ngài có chồng đối phu nhân tôi không? Nàng là mẹ của mấy mặt con, chắc cũng đủ khả năng săn sóc cô gái này chứ? Ngài yên dạ chưa?

Vừa ý hay không, Nam tước SơCơ vẫn im lờ. Riêng MaiAnh cảm nghe có điều không ổn. Tưởng tượng sống trong thế giới ông ta, chung đụng với gia đình ông ta, MaiAnh chột rùng mình.

Nàng nghĩ, mục đích nàng đến Ba Lê đâu phải để ăn nhờ ở đậu nhà ai? Bởi thế nàng không nín im được nữa. Nàng nói:

- Thưa Ngài! Tôi nghĩ, tôi sẽ về sống chung với cô tôi là AĐờLài ĐờSơNa ở BaLê.

Phu Xê lắc đầu:

- Chưa thể được! Hiện nay bà ấy ở một nơi với sự canh phòng của cảnh sát.

Mai Anh hốt hoảng hỏi dồn:

- Ở nhà tù? Cô tôi bị tù? Vì sao?

- Vì bà ta biên thư chống đối Hoàng đế về đời tư của Ngài. Cho nên chúng tôi phải cho bà ấy đi nghỉ mát ở miền quê để an định tâm thần.

Lặng một lúc bởi cái tin đột ngột, MaiAnh cương quyết nói:

- Dù cô tôi ở đâu, tôi quyết theo sống chung với cô.

- Tôi khuyên cô không nên tự tiện. Cô quên hiện tại cô mang họ MaiLộ chẳng? Nếu cô muốn được an toàn thì nên nghe lời tôi.

Rồi không đợi phản ứng của MaiAnh, ông ta quay sang Nam tước SơCơ cười cười nói:

- Bây giờ ông có thể già từ cô bạn trẻ của chúng ta đây, vì tôi còn phải đưa nàng về nhà cho vợ tôi chăm sóc.

Nam tước SơCơ vẫn ngồi bất động trên ghế, dù chủ muốn đuổi khách. Ông vẫn ngồi lì một chỗ và nói:

- Nếu cô của nàng gặp điều rắc rối, ông có thể đưa nàng về chung sống với cựu Hoàng hậu, vì Hoàng hậu cũng là chỗ thân quyền của nàng.

Làm ra vẻ tiếc rẻ, PhuXê thở dài nói:

- Tội nghiệp cho cựu Hoàng hậu ngày đêm sầu khổ, châu lệ đầm đìa! Nỗi đau của bà to lớn như vậy, bà đâu còn muốn gặp ai nữa? Bà còn hơi sức nào tiếp nhận chăm sóc một người bà con chưa từng biết mặt hử Nam tước?

MaiAnh nghe lòng tái tê vô hạn! Nàng còn hai thân nhân, mà cả hai đều lâm vào hoàn cảnh nàng không thể sum họp. Còn gì chua chát hơn?

PhuXê chùng như muốn kết thúc câu chuyện, nên đứng lên tỏ ý tiễn khách một lần nữa:

- Mời Ngài Nam tước về thôi ! Tôi nghĩ chắc Ngài không muốn ở lại BaLê lâu thêm nữa, vì tôi vừa mới nghe tin chiến hạm «Vô Địch» của Ngài bị quân Anh cướp hồi năm ngoái, nay đã được thuyền trưởng GauChi lấy lại.

Nam tước SơCơ giật nảy mình:

- Ngài vừa nói gì? Có thật không?

PhuXê gật đầu. Nam tước SơCơ đứng lên khỏi ghế, nét vui mừng hiện rõ lên mặt. Đôi mắt ông sáng rực như trẻ con sắp sửa được quà! Có lẽ không có gì làm cho người ấy hoan hỉ bằng nói đến những con tàu, các thủy thủ và sóng nước trùng dương...

Bây giờ dù cho PhuXê không đuổi, khách cũng vội vã kiếu từ:

- Cám ơn Ngài Bộ trưởng cho tôi biết tin đó nhé? Bây giờ tôi xin giã từ và gửi gắm nàng cho Ngài đây nhé?

Quay sang MaiAnh, ông nói:

- Tôi rời BaLê mà lòng được yên, vì biết cô được ông Bộ trưởng lo nơi ăn chốn ở. Tôi xin chúc cô nhiều may mắn và đừng quên tôi nhé?

Mai Anh ghen ngào không nói được lời. Người ấy đi rồi nơi đây không còn gì thân ái! Bên cạnh người ấy nàng nghe lòng yên tâm tin cậy. Tuy mới gặp mới quen, nhưng nàng biết xét người và thấy rằng trong đời nàng khó tìm được một người tốt lòng mà không lợi dụng như Nam tước SơCơ.

Nàng bỗng nhớ đến HắcNgư và nhìn người đàn ông sắp sửa chia tay với nàng... Quả thật đời nàng đã có may mắn làm quen với hai người tốt! Chỉ tiếc rằng cuộc hội ngộ quá ngắn ngủi!

Nàng ghen ngào bắt tay tạ từ vị Nam tước:

- Cám ơn Ngài nhiều. Tôi mong có dịp gặp lại Ngài và được tin Ngài dù ở phương trời nào.

Với nụ cười thật dễ chịu, Nam tước SơCơ nói:

- Tôi xin hứa. Nhưng chắc cô cũng biết tôi không có tài cầm bút, nhất là thư viết như cô, tôi lại càng khó viết. Bao giờ cô cần tôi, cô cứ cho tin, tôi sẽ đến ngay.

Sau câu nói ông đặt nụ hôn trên bàn tay giá lạnh của nàng rồi bước đi. Mai Anh bâng khuâng nhìn theo... lòng bồi hồi tiếc rẻ cho cuộc hội ngộ ngắn ngủi.

Bỗng nàng nghe tiếng thở ra của Phu Xê và tiếp theo một câu nói như vừa trút xong một gánh nặng:

- Chao ôi! Tôi tưởng không gỡ ông ta ra khỏi cô được! Nào bây giờ mình cần nói chuyện đứng đắn với nhau.

Mai Anh hơi khó chịu, hỏi:

- Vậy ra đến giờ Ngài chưa nói chuyện đứng đắn với tôi?

Bộ trưởng Phu Xê cười khẩy:

- Cũng có thể đã nói đứng đắn, mà cũng có thể chưa.

- Thế nghĩa là sao?

Ông ta không trả lời nàng, mà cho tay nhận chuông nơi bàn viết. Một người đàn ông từ ngoài đi vào. Hắn chính là thư ký của ông ta! Hắn nói thì thầm bên tai vị Bộ trưởng điều gì đó... Và Phu Xê trả lời với hắn bằng giọng nói bình thường:

- Được rồi! Cho hắn vào phòng bên cạnh, ta sẽ qua ngay.

Rồi nhìn Mai Anh, ông ta đã nói:

- Tôi có khách bất thành linh nên tạm gác câu chuyện của cô. Tôi sẽ trở lại đây trong chốc lát để giải quyết việc của cô.

Ông ta đứng lên đi nhanh tới gian phòng bên cạnh, cánh cửa mở thẳng từ phòng ông. Không hiểu vì vô tình hay cố ý ông ta vẫn để cửa mở, chớ không khép lại.

Dù muốn dù không Mai Anh cũng nhìn thấy cuộc tiếp khách của PhuXê. Ở đó cũng có bàn viết, cũng có hồ sơ, nhưng không đầy ắp và bừa bãi như phòng này.

Khách ngồi trên ghế trước bàn viết, quay lưng về phía MaiAnh, nên nàng không thấy mặt. Vả lại nàng cũng không tò mò biết mặt khách là ai? Nên tuy nhìn thẳng phía trước, mà nàng vẫn lơ đãng nghĩ ngợi đâu đâu...

Bỗng nghe tiếng của Bộ trưởng PhuXê:

- Ông là Nam tước HệtVê phải không?

Người kia đáp gọn:

- Đích thị!

- Ông còn một cái tên khác là MộVăn phải không?

-.....

Không có tiếng trả lời! PhuXê lại hỏi:

- Trụ sở của ông chứa quân phản loạn phải không?

Người kia vẫn im lặng và cúi gằm mặt xuống, nhưng đúng vào lúc MaiAnh giật nẩy mình vì nghe một cái tên! Bây giờ MaiAnh mới xác nhận rõ khách có vóc dáng đúng MộVăn. Còn gương mặt thì người ấy dù có quay mặt về phía nàng, nàng cũng không thể nhận ra, vì suốt trong thời gian bị hấn bắt, lúc nào hấn cũng che dấu mặt thật, kể cả tóc của hấn cũng giả. Bởi nàng nhớ rõ hấn có tóc nâu chớ không màu vàng như bây giờ.

Phu Xê lại lên tiếng:

- Ông còn là đầu đàn của bọn cướp biển ở BrơTông phải không? Ông có điều gì phân biện không?

Vẫn không có tiếng trả lời. MaiAnh hơi ngạc nhiên, vì thấy ông ta không có vẻ nao núng trước những chất vấn của Bộ trưởng Cảnh sát, mà còn tỏ thái độ kiêu hãnh, tự đắc.

PhuXê lại tiếp tục độc thoại:

- Ông nhất định không có lời nào để nói à? Càng hay!

-!

PhuXê láy mắt ra hiệu với hai nhân viên cảnh sát:

- Mang hấn vào xà lim.

Lệnh truyền ban ra, hai người lính vội kè MộVăn xách đi. Bây giờ MaiAnh mới nhìn rõ mặt con người trước kia suýt giết nàng. Một gương mặt vô cùng khủng khiếp! Một bên má bị mất, vết sẹo kéo lệch con mắt gần như híp lại, che dấu trong mớ tóc quăn queo màu vàng.

Nàng trông thấy hấn, lòng rúng động, tim hồi hộp, tưởng như gặp quỷ thần! Còn hấn thấy nàng thì tỏ vẻ ngạc nhiên tột độ, nhưng trong cái nhìn kinh ngạc ấy có chứa thù hận cực điểm!

Trong khi MaiAnh còn bàng hoàng thì PhuXê đã trở lại phòng và nói với nàng:

- Nào, bây giờ tới câu chuyện giữa tôi và cô. Trước tiên cô hãy cất các món này.

Vừa nói ông vừa trao cho nàng xâu chuỗi hạt trai và miếng mè dai, hai kỷ vật của mẹ nàng và của công chúa TÊRÊ.

Bất chợt tìm được kỷ vật của mình, MaiAnh xúc động đến ngẩn ngơ, quên đón lấy các thứ trên tay PhuXê. Thái độ của nàng khiến ông ta phì cười:

- Đồ vật của cô đây mà?

MaiAnh ú ớ trong miệng:

- Đồ vật của tôi? Phải ! Nhưng ...ông làm sao lấy được?

PhuXê cười to:

- Dĩ nhiên là tôi lấy ở con người mà cô vừa trông thấy đó.

Ông ta ngưng cười, nói tiếp:

- Sự thật không phải tôi đem người ấy ra khỏi nhà giam để cho cô thấy. Mà cũng không phải tôi cho lệnh hấn đến đây để buộc hấn trả lại đồ vật cho cô.

MaiAnh châu mày hỏi:

- Ngài muốn nói gì tôi không hiểu?

- Tôi muốn nói cho cô rõ là tôi sẽ «thả hổ về rừng». Nghĩa là nhân viên của tôi sẽ giả vờ vô ý để hấn trốn khỏi nhà tù ngay đêm nay, sau khi cho hấn trông thấy mặt cô ở đây.

Mai Anh nghe bủn rủn tay chân về cái việc «thả hổ về rừng» của quan trùm cảnh sát này. Lẽ nào ông ta không hiểu MộVấn là tên cướp nguy hiểm sao? Nàng hỏi nhỏ:

- Tại sao Ngài làm thế? Hấn không phải là tên cướp nguy hiểm đó sao?

Thả hấn ra sẽ có lợi cho tôi hơn ! Nhất là sau khi cho hấn thấy cô nơi đây. Hấn sẽ nghĩ rằng chính cô tố cáo hấn với tôi. Mà trước mặt hấn, cô là giòng dõi quý tộc phe nhóm cựu trào đã hãm hại hấn. TỨC NHIÊN hấn sẽ thâm thù cô, tức sẽ thâm thù dư đảng cựu trào, có lợi cho tôi!

PhuXê nói một câu tràng giang đại hải, MaiAnh nghe lòng bùng lá nhĩ, đầu óc quay cuồng... Nàng đang ngồi trên ghế mà hai tay phải vịn thành ghế cho khỏi ngã, mặt tái xanh. Phu Xê nói tiếp:

- Cô đừng sợ! Cô được hoàn toàn an ninh nếu cô chịu làm theo chỉ thị của tôi.

«Làm theo chỉ thị của tôi» nàng lập lại câu nói của PhuXê trong trí và kịp thấy con người trước mặt nguy hiểm khôn lường! Bây giờ nàng đã rơi vào tay ông ta, cuộc đời nàng sẽ không còn là của nàng nữa!

Ôi thôi! Người ta đem nàng ra để chơi trò «mèo bắt chuột»!

Hốt hoảng MaiAnh nhìn ra cửa, hy vọng còn nhìn thấy Nam tước SơCơ. Nhưng nàng thừa biết đó chỉ là một ước mơ hảo huyền!

Người ấy đã đi xa rồi! Nàng còn lại một mình nơi phòng này không khác gì hang hùm, mà người trước mặt nàng nguy hiểm không khác gì thú dữ !

Nàng ngồi chết lặng trên ghế và nghe cỗi lòng trống lạnh còn hơn ngồi ở nhà tù đêm qua!

Cuộc đời nàng sao oái oăm đến thế? Nàng không hãm hại người, mà người người cứ thâm thù hãm hại nàng! Một Văn LơRu chưa đủ, giờ thêm một MộVăn với đôi mắt bốc lửa hận thù!

PhuXê cất giọng dõ dành:

- Cô không nên lo lắng sợ hãi! Tôi không làm điều gì hại cô, nếu cô chịu nghe lời tôi.

Tự nhiên người ta đưa nàng vào tròng, rồi tự nhiên họ đưa ra điều kiện! MaiAnh như một con thú bị sa vào bẫy! Giờ nàng có muốn cự quạ cũng không được nữa.

Nàng thiếu nã hỏi:

- Tôi phải làm theo lời ông? Mà điều gì chớ? Tôi còn trẻ và chưa từng làm việc gì.

- Chắc cô cũng rõ vấn đề chính trị vô cùng khúc mắc... mà đôi khi lại quá dễ dàng với một người đàn bà đẹp? Nếu cô chịu làm theo lời tôi, tôi hứa sẽ không để cô bị pháp lý Anh bắt tội giết chồng, cũng không bị MộVăn hay bị kẻ nào khác hãm hại...

Mắt rung rung lệ, MaiAnh nghẹn ngào hỏi:

- Ngài bảo tôi phải làm gì?

- Tôi muốn gửi cô đến ngụ tại tư dinh của thân vương TaLâyRăn. Bà vương phi, vợ ông ta, cần một cô đọc sách. Tôi sẽ gửi cô đến đó, tiếng là làm việc cho bà, mà thực sự là cô hoạt động cho tôi. Tôi muốn biết mọi việc xảy ra tại nhà ông ấy, nhất là muốn biết những ai tới lui liên lạc với họ. Vì chắc cô cũng rõ Thân vương là dòng dõi cự trảo? Tuy ông ta theo phe cách mạng, nhưng ai chắc được lòng dạ ông có trung thành với tân trảo hay không? Ông ta có thể lực rất mạnh, nên sẽ là một người đáng sợ cho hoàng đế NãPháLuân.

Câu nói dài thườn thượt của PhuXê làm MaiAnh run lên vì giận, quên cả sợ hãi, cao giọng nói:

- Hừ! Ngài muốn tôi làm nghề mật thám, rình rập gia đình người ta à? Không bao giờ! Tôi không bao giờ chịu làm việc thối tha ấy đâu!

Không màng nhìn phản ứng của nàng, PhuXê lấy một tờ giấy ghi chỉ chi đó... rồi bung tách trà uống từng ngụm nhỏ.

Một lúc ông đưa mắt nhìn nàng, chậm rãi nói:

- Cô được tự do. Cô không muốn hợp tác với tôi là tùy ý cô, tôi không ép.

Nhưng tôi xin nhắc với cô điều này: Nhà tù Laza khó sống, mà nhà tù ở Anh còn ghê gớm hơn.

Lời nói tuy có vẻ thân thiện, mà là một lời hăm dọa. Và quả thật câu nói của ông ta làm MaiAnh run lên sợ hãi:

- Ngài nữ làm thế sao?

- Sao? Giao cô cho cảnh sát Anh à? Không đâu! Chỉ sợ cô mang tên ĐờSơNa thì cô phải vào tù, hoặc phải rời xứ này. Có thể!

Nước mắt đầm đìa, nàng nghẹn ngào hỏi:

- Ngài bảo tôi làm nghề đọc sách cho bà Vương phi? Tôi tưởng có việc gì khác cho tôi làm hơn là...

Phu Xê ngắt lời:

- Chẳng lẽ cô thích nghề làm bếp? Bồi phòng?

- Chẳng phải tôi chê nghề đọc sách, nhưng xin Ngài hiểu dùm... Tôi chưa hề làm công việc đó thì biết làm sao?

PhuXê nổi giận, to tiếng:

- Cô đừng giả vờ ngây thơ nữa! Tôi còn lạ gì cô là người nói nhiều thứ tiếng ngoại quốc? Cô có trí nhớ dai... Đó là lợi khí cho nghề của cô...

- Nghĩa là sao?

Tôi xin nói huych toạc cho cô hiểu: «Hoàng đế Nãphá Luân nghi ngờ lòng trung thành của Thân vương Talâyran, nên người cần biết những gì xảy ra tại lâu đài đó. Cô làm nghề đọc sách cho Vương phi, như một thư ký riêng cho bà. Cô sẽ được tham dự các buổi họp bạn bè và sẽ nghe họ bàn luận mọi điều... Bỏn phận cô chỉ việc nghe cho rõ, nhớ cho rõ... rồi ghi chép vào bản phúc trình, gửi cho tôi.

- Nhưng tôi làm sao giao cho Ngài?

- Điều ấy cô không phải lo! Mỗi sáng sẽ có người vào phòng cô để bỏ củi vào lò sưởi. Khi cô nghe hắn nói; «Hy vọng củi này cháy tốt» thì cô giao tờ phúc trình cho hắn.

Ngần ngừng một lúc MaiAnh lại hỏi:

- Tôi có phải ký tên không?

- Không cần! Cô có thể vẽ vào đó một ngôi sao năm góc thì tôi biết là của cô.

Càng nghe ông ta nói, MaiAnh càng mệt mỏi, không còn sức để dung nạp thêm lời nào của đối phương. Nàng cũng không còn tâm trí để phản kháng chống đối! Nàng tự nhủ:

«- Ta phải trốn! Nhất định ta phải trốn khỏi bàn tay của lão già này và tìm cách cứu người cô tội nghiệp của ta».

Đã có chủ định như vậy, MaiAnh bớt nỗi lo âu và phần uất. Nàng vùng đứng lên khỏi ghế như không còn muốn tiếp tục câu chuyện.

Nàng chấp thuận, tức là chào thua! Một câu nói trong cổ họng nàng phát ra:

- Vâng tôi sẽ làm theo lệnh Ngài.

Nói ra một lời dứt khoát, nàng nghe đau nhói ở tim và tuy không muốn khóc mà lệ vẫn rơi rơi...

* * *